

Moje první stabilizace

Byla sobota 28. 4. 2007. Krásný slunečný a pro mě zcela zlomový den. Vstal jsem v páté hodin ráno, zabalil obrovskou tašku a vyrazil na letiště.

Nikdy v životě jsem si nemyslel, že by ze mě mohl být parašutista. A nikdy jsem po tom ani netoužil. Myslel jsem, že parašutismus je určen především pro armádu a pro pájráky, které nemají, když se po několika seskocích zabijí. Ale kdysi jsem si zkusil tandemový seskok, pak druhý, pak základní cvik a už jsem v tom lhal.

Měl jsem za sebou čtyři skoky na tzv. automatické otevřené padáku, kdy se padák otevře sám okamžitě po letadla a člověk se jakoby nemusí o nic starat. Jen si tak poletuje nad letištem a už vás i pohled, který měl dříve možnost zastavit jenom ptáci.

Vlastně to bylo protivně dopoledne, které neslibovalo nic dobrého. Připadal jsem si jako ten nejposlednější troubáček. Ostatní sportovní parašutisté v pájráce jsem moc neznal, můj instruktor Jarďa byl v jednom kole, přivezl jsem mu dřívě k svátku, ale on neměl ani čas si ho ode mě vzít. Ani základní cvik se nekonal, takže nebyl nikdo, ke komu bych přišel do letadla. Ale kal jsem si, že to asi otevírá a pojedou zase domů.

Ale zase jsem se přemlouval, že když už jsem vžil tu dlouhou cestu, tak to přece hned nevzdám. Posadil jsem sluneček a čekal a čekal. Postupem času dorazilo pájrákům, s dalšími jsem se seznámil a už jsem si nepřítel tak sám. Jarďa na mě čas od času houknul, že mě napřáje do nějakého letadla. JOMA mi poradil, ať na něj psychicky sobě a přemlouvání se do kombinace a vezmu si pevné boty, co mám na skákání.

Náš psychologický trik ovšem neplně, nezapomněl, minulo poledne a po příchodu se nic nedělo. Lidé objednaní na tandemový seskok vesele startovali a přistávali, má kolegovi s vášněmi zkušenostmi s nimi a já, nezástně s pouhými sestřelky, jsem měl smůlu. Měl jsem vlastní dvě možnosti. Buďto po kat, jestli nebude startovat andu, která by se dala skočit lano a nebo skočit tzv. stabilizací, pro mě nový typ seskoku, ze kterého jsem měl upřemně trochu obavy.

Stabilizace neboli zádržka... co o něm přeměť? Je to prakticky volný pájrák, padájte z letadla a za sebou vlečete malý padáček, který však zpomaluje, ale hlavně vám brání, abyste se dostali do salt, protože to by byl pro vaše tělo fatální problém. I v seskoku je třeba, poprvé si otevřete padák sami a celkově je to pro studenty stresující záležitost. Mnozí se ke stabilizaci nepřipravují nikdy.

Slunce přililo a já jsem zánělal téměř z toho čekání - už unavený. Už jsem si vlastní ani skočit nechť. Byly asi hodiny odpoledne, když přišel Jarďa a řekl nám jakému zkušenému pájrákovi "Bude volnej turbolet. Vyžijte stabilizací!" Jenom ve mě hrklo. Z toho se už nevykrouťm.

Petr si mě vzal do parády. Ukazoval mi seskok ze dvou letadla, mučil mě na zemi, když jsem musel přemědit přsně polohu a vlativku, nutil mě přeměť si přeměťiny po seskoku, opakoval se mnou závady na padáku, který měl ve vzduchu nastat. Váděl jsem, že tyto věci se nesmí podcenit.

Pak mě kontroloval sám veliký Jarda. Ptal se mě, jestli si na to troufám. Řekl jsem "Ano" a pád jsem si jako člen bhem svatebního obřadu, který si nenájist, zda si svou vyvolenou chce opravdu vzít.

Čas rychle ubíhal a doba odletu letadla se nepájemně blížila. Začal jsem bít pádím nervózněji, si oběkal pádík, nebyl jsem z nervozity s to si ani zapnout nožní popruhy. "Já už se nemám pádit, jak s tím zřít?" Áekla mi dráka instruktorka Jana a začala mi už podruhé v životě pomáhat do pádiku, což je trapné, když si člověk uvědomí, kde se nožní popruhy nacházejí. Pak jsem musel ve zcela nepřírozené poloze donekonečna pádívát vytráveně- uvolněně, který se otevřel pádík. Má to svůj smysl, ve stresu se pak smáte splást a je s vámi jmen.

Cestou k letadlu jsem potkal Lugiho. Ptal se mě, jakou mám barvu pádiku, ale ani jsem to nevědl. Měl jsem jinou starost, očkával jsem, že začnu nejvíť strach svého života. Když jsem lezl do turboletu, zrovna se roztáhly motory, cítil spálený letecký benzín a proud vzduchu od vrtule mě namákl na dvě.

Odstartovali jsme. Deset metrů nad zemí jsem si nasadil brýle a helmu, která se používá- na volný pád a která profci nasazuje- až na kopci. Letadlo vybuchlo směchy. "Hele, to je ten, co jde na první- stávk!", Ávali jeden pádmes druhého. Mně to bylo jedno, vělechno jsem měl jako v mlze. Pamatuju se, jak mě Jana ukliáovala, že mám na zřít pádístroje, která mi pádípádně zachráně- život, Jarda mě užil nějaký skydiverský pozdrav, po pád pádík cestou nahoru mi osobně utáral z čela potoky potu.

Ve dvou kilometrech se najednou rozsvěcily- jaký světlo kdo otevřel dvě. A zas je to tady. Už jsem posedmá motor a chladný vzduch z venku. Dá se pod letadlem s valí- se párou, ne pádímipomá-najá- kotel vroucí vody. Pak vyskočila nějaká holka. Jana se za nás vykláně- a náěmu se strážně směje. "Ta má snad nervy ze železa," Á. Pak vyskočila druhá. Teě je Áada na mě. Jsem rozhodnut opustit letadlo za každou cenu. Hlavně se nedávat pod sebou jenom umocnilo strach a zkazilo věskok. Jarda mi cosi dává vzadu na pádiku a pak začne "SKOČE!" Bezmyšlenkově odevzdám svému osudu, dává dva kroky ke dvě- m. Nějak se tam umě- odrá- m se a letím! O vlatovně- bít ani Áe. Proud vzduchu mě nejd- v otě- jakoby na zřít. Máchnu rukama a nohama a otočím bímicho. "Rychle otevři, dokud pádíš stabilně!", proběhne zkrat v mé hlavě a začne trhnout za kliku. Něco se mně visím na otevřeném pádiku. Je po věle, ale já se bojím pohnout. Očima se nejd- v pádím napravo, pak n. Pak mi dochází, že teě dr- m ruce i nohy pádívá- v poloze. "Snad mě nevidíte z letadla, to by bylo zase pádík- kám si a zač- nám kontrolovat vrchlík.

Zpětně se mi vybavují- neěkaně podrobnosti. Napáklad jsem chtěl zkontrolovat lanka ve pádíkroučkovém systému, nemohl jsem je najít! Ve stresu jsem se koukal po pádím na ramena a ržně kolem sebe. No nebudu dlouho napá- nakonec se pádíkroučkově systém našel. Taky věle, co se myslí- on- m "povstám tichem na pádiku". V letě- ev motor, pak kvěle- vzduchu pádím pádím a nakonec, když otevřete, "fuké jako svině" a rachtájá- slider, zemí je bezvě- t-!

A pak jsem schoval kliku za kombinězu, odbrzdil a letělo se. Něsledoval dál- problém: pádím vělech pádím edchoz- ch

jsem byl na letišti navigován vysokou, ale dnes jsem já - neměl. Takže taky premiéra. Na letišti - jsem letišti, protože jeho podobu dává nám znám z paravide.

Pro pobavení - zasvěcením - po dvou minutách mi něco cvaklo vzadu na padáku. Byl to KAP, ale pro jistotu jsem se otočil a koukal jsem, jestli mi nevyletěl záložník. Když jsem legrace to nená, dávám se dozadu, protože nemám krk oh jako nějak papoušek.

Kupodivu jsem padák navedl dobře na přímistíně - a trefil se přesně tam, kam jsem potřeboval - na letišti, stranou přímistívajících letadel. Jen pro mě - zástávám; zřídka, pro se má - j - b - lo - modrý padák přímí ukázkovým přímí trochu nezastavil a vesele mě vlekl po přímistívácích - ploše. Ale to je holt osud zažítě - ná - ká.

Cestou do parašikoly jsem potkal Hanku. Měla taky v jímě - n den, zá - skála totiž parašutistickou kategorii H, tedy instruktorská oprávnění. Vyrušil jsem já, když filmovala jakkoliv - se tandem a asi si o mě musela myslet sv - m na tvá - stejné přímí - blbě - smá - v, jak má - v - jejichni po první - stabilizaci.

V parašikole u - čekal Lugi. "Viděl jsem tě ze země. Co děláš, v - dy - jsi otevřel 3 vteřiny za letadlem?? Volnej přímí - vy - chutnávat!" znělo jeho uv - t - j - n. Jarda přímí - ekl "Dobrý" a poplácal mě po ramenu a s drs - á - kou Janou se strá - j - n - smáli mě - mu přímí - ed - as - n - mu otevřeně.

Zažil jsem něco, o čem nemám 90% lidí - na světě ani potuchy. V hlavě mi užívala myšlenka zase si to někdy zopakovat. Tak já jsem parašutista...

ilustrace: Save77